

VI FORLADER VORES KULTUR OG VORES VÆRDIGRUNDLAG

Af Asger Aamund, den 24.1.20

Da jeg som ung spejderdreng i julen 1952 sammen med mine kammerater uddelte julemadpakker til fattige familier i Nørrebro slumkvarterer, vendte vi hjem med ødelagt julehumør. De nødlidende familier var hverken glade eller taknemmelige over at få en kasse madvarer. De stod og stirrede skamfuldt ned i gulvet dybt ydmyget over at skulle modtage nødhjælp. Men sådan var samfundet dengang. I 1949 var der kun omkring 120 000 danskere på offentlig forsørgelse (Statistisk Årbog). Vi var en nation i arbejdstøjet, fordi det var skamfuldt for en familie ikke at kunne forsørge sig selv, og fordi de offentlige ydelser var få og små. Arbejdssamfundet blev i 70'erne afløst af velfærdssamfundet, hvor staten overtog en stadig større del af omsorgsopgaverne. I midten af 90'erne passerede vi en skæbnsvanger grænse for folkestyret, idet flertallet af vælgerne nu stod uden for arbejdsmarkedet. Vi gled hermed ind i formynderstaten, hvor trefjerdedele af alle danskere enten arbejder for stat eller kommune eller er på offentlig forsørgelse, og trefjerdedele af folketing og regering er rekrutteret fra det offentlige. Statsmagten er nu blevet så stærk og dominerende, at vi må omdøbe den til noget mere rart og behageligt. Noget, der er hjertevarmt og trygt, noget der dufter af kammeratskab omkring lejrålet og at holde hinanden i hånden i dansen omkring juletræet. 'Fællesskabet' er derfor det nye navn for statsmagten. Den moderne dansker vil bestemme over sit eget liv, men han vil ikke tage ansvaret for det. Hvis noget går galt, er det fællesskabets ansvar. Vi moderne danskere har forladt vores stræben efter et liv i frihed. Tryghed er det bedste guld. Vi er nu på vej ind i klientstaten. Vi er så glade for borgere på offentlig forsørgelse, at vi importerer dem i store mængder fra de varme lande. De importerede klienter koster 78 milliarder kroner årligt (Finansministeriet 2017)

Folkestyrets tiltagende forstening trues ikke kun af bureaukrati og centralvælde, men også af totalitære statsformer, der trænger sig ind på os. Fascisme er en bevægelse eller statsform, der forfølger og dræber sine egne borgere. Ikke for, hvad de har gjort, men for, hvad de er. Hitler myrdede millioner af jøder, kun fordi de var jøder. Stalin myrdede millioner af husmænd, fordi de ejede en stump jord. Islam undertrykker, myrder og fordriver kristne, jøder, hinduer og ateister, fordi de er vantro. Moderne islamforskere som Tom Holland, Gerd Buin, Patricia Crone og Jay Smith har påvist, at Islam ikke er en religion, der senere har udviklet en statsform. Islam opstod som en arabisk imperialistisk bevægelse, der senere udviklede en religion for at skaffe sig en samlende kulturel identitet. Koranen og de to andre hellige skrifter – om traditionerne og Muhammeds biografi - blev udviklet i perioden 700-900 altså længe efter profetens død. Sharia-staten, som er endemålet for enhver muslims politiske stræben, blev skabt, mens vi havde vikingetid i Danmark. Den totalitære stat udgør selve kernen i islam, der fordømmer folkestyret som kætteri. En meningsmåling, som Wilke foretog for Jyllandsposten i 2015 viste, at 77 procent af alle migranter med arabisk kulturbaggrund ønsker at udskifte vores demokratiske retsstat med en islamisk formynderstat. Ingen reaktion. Vi er ligeglade.

Vi er også ligeglade med det tiltagende meningstyranni, der er en giftpille for vores frie, demokratiske kultur. Tidligere kunne vi i medier, i det sociale liv og i skolevæsenet frit diskutere politiske og kulturelle uenigheder med passion, men uden had og fordømmelse. Sådan er det ikke mere. Argumenter og meninger er afløst af hudfarve og kønsidentitet. Censur og selvcensur sejrer over den frie debat.

Vestlig kultur har skabt den moderne verden. Det gælder kunst, teknologi, demokrati, lægevidenskab og materiel livskvalitet. Altså det modsatte af den forstenede islamiske kultur, der intet har skabt i mange hundrede år. Alligevel er islam stolt af sin kultur. Vi hader vores. Hvis du er hvid, er du racist. Hvis du er

mand, er du kvindeundertrykker. Hvis du er heteroseksuel, er du pervers. Hvis du politisk er nationalliberal, er du fascist og islamofob. Vor tids helt er således sort, bøsse og illegal migrant.

Vi ved fra deres afskedsbreve, at vore henrettede frihedskæmpere gav deres liv for et frit og selvstændigt Danmark. Hvis vi ikke snart får vendt kajakken og aktivt kæmper for at bevare og udvikle vores kristne, demokratiske kultur, mister vi både friheden og selvstændigheden. Men pyt; vi har jo fællesskabet.